

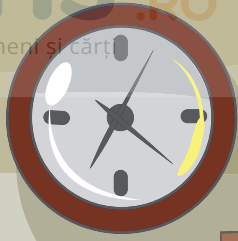
I.L. Caragiale

DL. Goe

Ilustrații de Constantin-Flavius Pătrașcu

Ca să nu mai rămâie repetent și anul acesta, mam' mare, mamița și tanti Mița i-au promis tânărului Goe să-l ducă la București de 10 mai.

Puțin ne importă dacă aceste trei dame se hotărăsc a-și părăsi locul pentru a veni în Capitală numai de hatârul fiului și nepoțelului lor. Destul că foarte de dimineață, duminelor, frumos gătite, împreună cu tânărul Goe, așteaptă cu multă nerăbdare, pe peronul din urbea X, trenul accelerat care trebuie să le ducă la București. Adevărul e că, dacă se hotărăște cineva să asiste la o sărbătoare națională așa de importantă, trebuie s-o ia de dimineață. Trenul în care se vor sui ajunge în Gara de Nord la opt fără zece. Domnul Goe este foarte impacient și, cu un ton de comandă, zice încruntat:

— Mam' mare! De ce nu mai vine? Eu vreau să vie!

— Vine, vine acuma, puișorul mamei! răspunde cucoana.

Și sărută pe nepoțel, apoi îi potrivește pălăria.

Tânărul Goe poartă un frumos costum de marinar, pălărie de paie cu inscripția pe pamblică *le Formidable* și sub pamblică bilețul de călătorie înfipt de tanti Mița, că „așa țin bărbații bilețul”.

— Vezi ce bine-i șade lui cu costumul de marinel? zice mam' mare.

— Mamițo, nu ți-am spus că nu se zice marinel?

— Da' cum?

— Marinal...

